

Rotlle núm. 43/07
Causa núm. TC-113-3/05
Sentència núm. 15-08
Ponent M.I. Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL

S E N T È N C I A

Magistrats M.I. Srs.
Yves PICOD
Josep Maria PIJUAN CANADELL
Marie CONTE

Andorra la Vella, a deu d'abril de dos mil vuit.

En el recurs d'apel·lació interposat pel Mgfc. Ministeri Fiscal contra la sentència de data 2 d'octubre de 2007 dictada pel M. Il·ltre. Tribunal de Corts en la Causa i Rotlle de referència, per un delictes major d'importació i possessió de droga tòxica destinada a la venda i delictes menor de consum de droga tòxica. Compareix la Lletat Sra. Núria G.V. en defensa de la Sra. Soledad P.D. , que es troba en rebel·lia processal. Els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent el M. Il·ltre. Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el M. I. Tribunal de Corts dictà sentència de data 2 d'octubre de 2007 amb la següent part dispositiva: "Fallem: que, hem d'absoldre i absolem la processada Soledad P.D. , del delictes major d'importació i possessió de droga tòxica destinada a la venda i del delictes menor de consum de droga tòxica, dels que era acusada pel Ministeri Fiscal, amb declaració d'ofici de les despeses processals causades".

II.-RESULTANT: Que la precedent sentència es recolza en els següents fets que el Tribunal declara provats en el seu 1r Resultant: "que el dia 18 de març del 2005 s'autoritza mitjançant aute emès per l'Hble. Batlle d'instrucció número 3, en les Diligències Prèvies núm. DP-1135-3/05, la intervenció, escolta i control de les comunicacions hagudes en dues línies de telèfon pertanyents a Na Soledad P.D. , amb la finalitat d'esbrinar el parador del Sr. Eleazar M.P. fill de la anterior, donat que el mateix era sospitós de ser l'autor de diversos robatoris amb efracció produïts al Principat.

Que a rel d'aquesta intervenció es va tenir coneixement pel Servei de Policia de la possible comissió per part de la Sra. Soledad P.D. de fets constitutius dels delictes, major d'importació i possessió de droga tòxica destinada a la venda i del delictes menor de consum de droga tòxica.

Que aquest coneixement Policial va donar lloc a la incoació del sumari núm. TC-113-3/05, del qual deriva la present causa criminal".

III.-RESULTANT: que el Ministeri Fiscal ha formulat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència, recurs que formula en interès de la Llei i amb l'objecte de determinar la possibilitat de la intervenció de

comunicacions de persones diferents a aquelles que són objecte d'investigacions, si les informacions obtingudes en el marc de la investigació relatives a delictes diferents que motivaren les mesures restrictives de drets fonamentals i conegudes de forma casual en el marc de les mateixes, requereixen de nova resolució ampliàtòria autoritzant la investigació i si la nul·litat d'una prova abasta tota aquella informació que se'n derivi de la mateixa o únicament a aquelles proves que se'n deriven immediatament i directa. Reconeix el Ministeri Fiscal que la intervenció tenia per objecte el telèfon de qui no era el sospitós i per localitzar a qui sí era sospitós d'haver comès diversos delictes majors, però entén que ni l'apartat b) ni el text inicial del paràgraf segon de l'article 87 del Codi de Procediment Penal limita específicament la pràctica d'intervencions de les comunicacions als aparells o línies telefòniques titularitat de l'imputat, sinó que haurà de precisar les persones presumptament implicades si són conegudes, sense que requereixi l'existència d'una identitat entre el titular de la línia i la persona objecte d'investigació. D'altra banda, la perquisició domiciliaria en que s'intervingueren 19 pastilles d'èxtasi no hauria de considerar-se nul·la tota vegada que l'abast de la nul·litat de les intervencions telefòniques "hauria única i exclusivament d'abastar aquells efectes directes i exclusius del contingut de les comunicacions declarats nuls, i no aquells altres que se'n poguessin derivar del seguiment efectuat pel Servei de Policia o la pràctica de diligències posteriorment acordades en el marc de la instrucció del sumari".

IV. -RESULTANT: que en el present recurs ha comparegut la Defensa de la Sra. Soledad P.D. oposant-se al recurs per considerar encertada la sentència apel·lada ja que és conforme amb la Jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, doncs s'intervingueren les línies telefòniques de la Sra. P.D. pel sol fet de ser la mare de Eleazar M.P. sospitós d'haver comès diversos robatoris amb efracció al Principat a fi de poder esbrinar el parador del fill i eventuais visites al Principat per tal de poder-lo controlar i detenir. La mare no era sospitosa d'haver

intervingut en els robatoris comesos pel seu fill, la qual cosa no justificava el control de les comunicacions telefòniques de la Sra. P.D. . A més a més, la Defensa de la Sra. P.D. considera que la intervenció telefònica estava absolutament mancada de tota justificació des del moment en que, arran d'una conversació, s'arribà al coneixement de que el sospitós Eleazar M.P. es trobava reclòs a la presó a Palma de Mallorca, com va ser confirmat per fax del Ministeri de l'Interior del Govern Espanyol de data 21 d'abril del 2005. Per tot això, la Defensa de la Sra. Soledad P.D. demanà la confirmació de la sentència apel·lada.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: que en la sentència apel·lada el Tribunal de Corts va absoldre a la processada Soledad P.D. del delictes major d'importació i possessió de droga tòxica destinada a la venda i del delictes menor de consum de droga tòxica dels que era acusada pel Ministeri Fiscal, absolució que es dicta per haver estimar la qüestió prèvia plantejada per la defensa de dita processada referent a la il·licitud de les intervencions telefòniques efectuades a la processada, i a la nul·litat de tota la prova que deriva de les intervencions, perquè la Sra. P.D. no era en el seu moment persona presumptament implicada en delictes major de cap mena.

Els antecedents són que per autè dictat per la Batllia en data 18 de març del 2005 s'autoritza la intervenció de les comunicacions efectuades a través de dues línies telefòniques titularitat de la Sra. Soledad P.D. pel fet de que era la mare de Eleazar M.P. qui era sospitós de ser l'autor de diversos robatoris amb efracció comesos al Principat. És clar que la finalitat de la intervenció era única i exclusivament esbrinar el parador del sospitós Eleazar o, en el seu cas, poder saber si feia visites al Principat per tal de poder-lo detenir pel Serveis de Policia.

I, arrel de la intervenció, es va descobrir casualment la implicació de la mare del sospitós Eleazar, Soledad P.D. , en delictes relacionats amb la importació i possessió de droga tòxica destinada a la venda i el consum de droga tòxica. Aquestes sospites sorgeixen arran de una conversa mantinguda per Soledad P.D. en data 25 d'abril del 2005, i en data 29 del mateix mes d'abril el Servei de Policia practicà una perquisició domiciliària a casa de Soledad P.D. en el curs de la qual es trobaren 19 pastilles d'èxtasi, intervenció que donà lloc a la incoació del sumari i processament de Soledad P.D. pels presumptes delictes major d'importació i possessió de droga tòxica destinada a la venda i del delicte menor de consum de droga tòxica, delictes del que el Tribunal de Corts absolgué a dita processada en la sentència que és objecte del present recurs d'apel·lació.

La absolució es fonamenta en que el Tribunal de Corts estima nul·la la intervenció dels telèfons de Soledad P.D. per no concórrer en ella la qualitat de sospitosa i perquè, essent la única finalitat de la intervenció la d'esbrinar el parador del fill de Soledad P.D. , qui sí era sospitós d'haver comès delictes majors al Principat, la intervenció estava mancada de justificació tota vegada que, quan es produí la conversa de la que se'n derivaren les sospites contra Soledad P.D. pels delictes relacionats amb les drogues tòxiques, el dia 25 d'abril del 2005, al Servei de Policia ja li constava que el fill de Soledad P.D. estava reclòs en un centre penitenciari a Palma de Mallorca, fet que era conegut per fax de data 21 d'abril del 2005.

Pel Tribunal de Corts la nul·litat de la intervenció telefònica vicia també de nul·litat la posterior perquisició domiciliària a casa de Soledad P.D. , practicada en data 29 d'abril del 2005 i en que es trobaren les 19 pastilles d'èxtasi que fonamentaren el posterior processament i acusació formulada contra ella pel Ministeri Fiscal pels delictes major i menor dels articles 282.1 i 284.1 del Codi Penal. L'argument és que la vulneració del dret fonamental al secret de les comunicacions ha de tenir l'efecte, no sols de la nul·litat de la pròpia intervenció telefònica, sinó també "la declaració de nul·litat de tot allò que

resultà directament derivat de les intervencions telefòniques produïdes". Per tant, pel Tribunal de Corts també és nul·la "la intervenció de les pastilles d'èxtasi en poder de la processada, doncs és una prova que directament deriva del resultat de la intervenció de les comunicacions telefòniques declarada nul·la". La conseqüència de tot això és l'absolució de la processada perquè dels fets que tenen vinculació amb els delictes relacionats amb les drogues tòxiques no se'n té cap coneixement al marge de les intervencions telefòniques i, com diu la sentència apel·lada "no hi ha a les actuacions cap mena de prova o indicatiu d'altre naturalesa que permetés sospitar de la producció d'aquests fets" i "que això es diu perquè el resultat de la perquisició domiciliària a casa la processada produïda en data 29 d'abril del 2005, la ocupació de les 19 pastilles d'èxtasi, es produí única i exclusivament a rel del coneixement del contingut de les converses telefòniques indegudament autoritzades".

II.-CONSIDERANT: que, abans de res, volem dir que aquest Tribunal Superior comparteix plenament el criteri del Tribunal de Corts exposat en la sentència apel·lada. De tota manera, donarem resposta a les tres qüestions que planteja el Ministeri Fiscal en el seu recurs: 1a) la possibilitat de la intervenció de comunicacions de persones diferents a aquelles que són objecte d'investigacions; 2a) si les informacions obtingudes en el marc de la investigació relatives a delictes diferents que motivaren les mesures restrictives de drets fonamentals i conegudes de forma casual en el marc de les mateixes, requereixen de nova resolució ampliària autoritzant la investigació; i, 3a) si la nul·litat d'una prova abasta tota aquella informació que se'n derivi de la mateixa o únicament a aquelles proves que se'n deriven immediatament i directa.

El marc legal de referència ens ve donat, en primer lloc, per la Declaració Universal de Drets Humans proclamada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 10 de desembre de 1948 que, en el seu article 12, estableix que ningú serà objecte d'ingerències arbitràries en la seva vida privada i que tota persona té dret a la protecció de la llei contra aitals ingerències o atacs.

El Conveni per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals, fet a Roma el 4 de novembre de 1950, en el seu article 8 disposa que tota persona té dret al respecte de la seva vida privada i familiar, del seu domicili i de la seva correspondència, i que tota ingerència sols pot ser d'una autoritat pública quan sigui prevista per la llei i que constitueix una mesura que, en una societat democràtica, és necessària per a la seguretat nacional, la seguretat pública, el benestar econòmic del país, la defensa de l'ordre i la prevenció de les infraccions penals, la protecció de la salut o de la moral, o la protecció dels drets i llibertats d'altre.

El Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics de 16 de desembre de 1966, en el seu article 17, vetlla per la prohibició d'ingerències arbitràries i o il·legals en la vida privada de les persones.

Aquest cos de legislació internacional, especialment el Conveni de Roma, ha permès al Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) exigir que les intervencions de les comunicacions, en quan constitueixen un greu atac a la vida privada i al dret genèric al secret de les comunicacions, sempre han de tenir suport en una llei precisa, clara i detallada, han de sotmetre's a la jurisdicció, perseguir un objecte legítim i han de ser realment necessàries per aconseguir l'objectiu, dins dels mètodes propis de una societat democràtica havent-se, a més a més, de possibilitar al propi interessat el control de la seva licitud i regularitat, al menys «ex post» a la pràctica de la intervenció (sentències del TEDH de 6 de setembre de 1978 (TEDH 1978\1, cas Klass), de 25 de març de 1983 (TEDH 1983\4, cas Silver), de 2 d'agost de 1984 (TEDH 1984\1, cas Malone), de 24 de març de 1988 (TEDH 1988\2], cas Olson), de 20 de juny de 1988 (TEDH 1988\16], cas Schönenberger-Dumaz), de 21 de juny de 1988 (TEDH 1988\3], cas Bernahab), de 24 d'abril de 1990 (TEDH 1990\2, cas Huvig) y de la mateixa data (TEDH 1990\1, cas Kruslin), de 25 de març de 1998 (TEDH 1998\9], cas Haldford) y de 30 de juliol de 1998 (TEDH 1998\31], cas Valenzuela).

La Constitució del Principat en el seu article 3. 4 diu que els tractats i acords internacionals s'integren en l'ordenament jurídic a partir de la seva publicació

en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i en l'article 5 proclama la vigència a Andorra de la Declaració Universal dels Drets Humans. I també la mateixa Constitució en el seu article 15.2 garanteix "el secret de les comunicacions, llevat el cas de manament judicial motivat".

La regulació de les comunicacions es troba en l'article 87 del Codi de Procediment Penal, i de ella resulta que la restricció del dret fonamental sols és possible quan els fets investigats revesteixin indicis de delicte major i, en l'aspecte formal, s'ha de fer mitjançant aute del Batlle instructor en el que s'han de precisar "el delicte major de què es tracta, les persones presumptament implicades, si n'hi ha de conegudes, així com els motius pels quals és necessari utilitzar aquest procediment, i tots els elements d'identificació de la comunicació a interceptar", aute que s'ha de notificar immediatament al Ministeri Fiscal. En tot cas, l'execució de la mesura està sotmesa al control jurisdiccional, està limitada temporalment i possibilita al propi interessat el control, *ex post*, de la seva licitud i regularitat.

De la regulació que fa l'article 87 del Codi de Procediment Penal, en una interpretació a la llum de la Jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans, podem extraure les següents notes:

1. Exclusivitat jurisdiccional, ja que sols pot decretar-la el Batlle instructor, a qui li correspon en tot moment el control de l'execució de la mesura.

2. Finalitat exclusiva de la investigació i prova de delictes i de les persones que hi intervenen.

3. Excepcionalitat de la mesura, que sols es pot decretar quan no hi hagi altre medi per a la investigació del delicte que suposi una menor ingerència en el dret fonamental del sospitós a la seva intimitat.

4. Proporcionalitat de la mesura, doncs sols es pot decretar en el cas de delictes majors.

5. Especialitat de la mesura, tant en l'aspecte objectiu, sobre el fet o fets delictius concrets que poden constituir un delicte major, com en l'aspecte subjectiu, doncs sols pot recaure la mesura sobre els telèfons de les persones presumptament implicades, ja

siguin els titulars del telèfon o telèfons, ja en siguin els seus usuaris habituals. Mai pot justificar-se per a actuacions de caràcter prospectiu e indeterminat.

6. Necessitat, derivada de l'anterior exigència, de que hi hagin indicis de la comissió d'un fet constitutiu de delictes major i de la intervenció en el delictes de la persona titular o usuària habitual del telèfon o telèfons que s'intervenien. Per això, caldrà que el Servei de Policia aporti a l'Hble. Sr. Batlle dades objectives sobre el delictes o delictes majors objecte de la investigació i de la participació en ells de la persona investigada titular o usuària del telèfon objecte de la intervenció. És clar que no cal, doncs no es pot exigir, una justificació exhaustiva doncs no hem d'oblidar que es tracta d'una mesura que s'adopta en les beceroles de la investigació.

7. Control jurisdiccional tant en la seva instauració, com en el control posterior i cessament de la mesura, amb la intervenció del Ministeri Fiscal.

8. Limitació temporal de la mesura.

9. Control, *ex post*, de la legalitat i regularitat de la mesura pel propi interessat.

10. I, en quan a l'abast de la protecció del dret fonamental, aquest Tribunal deia en les sentències citades de 21 de juny del 2007 que la interpretació de l'article 15.2 de la Constitució, a la llum de la Jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans (TEDH), és que el dret al secret de les comunicacions telefòniques garanteix a interlocutors o comunicants la confidencialitat de la comunicació telefònica que comprèn el secret de l'existència de la comunicació mateixa i el contingut del comunicat, així com la confidencialitat de les circumstàncies o dades externes de la connexió telefònica: el moment, duració y destinació; i això amb independència del caràcter públic o privat de la xarxa de transmissió de la comunicació i del medi de transmissió -elèctric, electromagnètic o òptic, etc...- de la mateixa", i es citava la Jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, la STEDH de 2 d'agost de 1984 (TEDH 1984\1, cas Malone) i la STEDH de 24 d'abril de 1990, (cas Kruslin contra França), que estableix que els llistats on hi figuren les dades dels números del telèfons de destí, o trucades

rebudes, son part integrant de les comunicacions telefòniques per lo que estan afectats per la protecció de l'article 8.1 del CEDH, no sent possible disposar de dites dades sense consentiment del seu titular. Per tant, el dret fonamental al secret de les comunicacions que a tothom garanteix l'article 15.2 de la Constitució, abasta no sols al contingut de les comunicacions sinó també, en el cas de les comunicacions telefòniques, a les trucades emeses i rebudes, o intentades, així com a la relació dels números de telèfon i dels seus titulars i als missatges escrits SMS enviats o rebuts.

III.-CONSIDERANT: que en un estat de dret, modern i democràtic com el que ens ha donat la Constitució de 1993, que proclama com a valors màxims del nostre ordenament la llibertat, la justícia, la democràcia i el progrés social, la mesura d'investigació consistent en la intervenció de les comunicacions no s'ha de contemplar sols des del punt de vista de l'eficàcia de la mesura per a la investigació d'uns fets delictius, sinó des del punt de vista de que és una intromissió en el dret fonamental a la intimitat de les persones, més concretament una la restricció del dret fonamental al secret de les comunicacions. Aquest és un tret distintiu d'un estat democràtic front un estat policíac, la supeditació de l'eficàcia al respecte dels drets fonamentals.

Dit tot això, anem a analitzar la primera de les qüestions que el Ministeri Fiscal formula en el seu recurs, la possibilitat de la intervenció de comunicacions de persones diferents a aquelles que són objecte d'investigacions, doncs considera el Ministeri Fiscal que ni l'apartat b) ni el text inicial del paràgraf segon de l'article 87 del Codi de Procediment Penal limita específicament la pràctica d'intervencions de les comunicacions als aparells o línies telefòniques titularitat de l'imputat, sinó que haurà de precisar les persones presumptament implicades si són conegudes, sense que requereixi l'existència d'una identitat entre el titular de la línia i la persona objecte d'investigació.

Com ja s'ha exposat, el Tribunal de Corts en la sentència apel·lada, amb cita de dues sentències

dictades per aquest M.I. Tribunal en data 21 de juny de 2007, considerà nul·la la intervenció de les comunicacions efectuades a través de les línies telefòniques de titularitat de la Sra. Soledad P.D. , mare del sospitós Eleazar M.P. "per no concórrer en el subjecte afectat per la intervenció el caràcter de sospitós". Era evident que la persona afectada per la intervenció dels telèfons era la Sra. P.D. , com era evident que aquesta no tenia res a veure amb els presumptes delictes majors de robatoris amb efracció comesos al Principat pel seu fill Eleazar M.P. Sols Eleazar M.P. era sospitós de ser l'autor dels diversos robatoris. I la finalitat de la intervenció no era investigar una participació de Soledad P.D. en dits robatoris sinó, com es diu en la sentència apel·lada, exclusivament esbrinar el parador del sospitós Eleazar o, en el seu cas, poder saber si feia visites al Principat per tal de poder-lo detenir pel Serveis de Policia.

Val a dir que, en tot cas, tampoc a Soledad P.D. li podia ser imputat un presumpte delictes d'encobriment de delictes major que, alhora, constitueix també un delictes major d'acord amb els articles 406 i 407.1 del Codi Penal doncs, essent la mare del sospitós, li era d'aplicació l'excusa absolutòria de l'apartat 3 del mateix article 407

És evident que la intervenció estava mancada de justificació des del moment en que al Servei de Policia li constava ja que el sospitós de Eleazar M.P. estava reclòs en un centre penitenciari a Palma de Mallorca, fet que fou comunicat al Servei de Policia per fax de data 21 d'abril del 2005.

Però considerem també que la intervenció estava mancada de justificació des del seu inici ja que la titular del telèfon, i alhora usuària habitual, no era en cap cas sospitosa d'haver intervingut en els delictes majors de robatori objecte d'investigació, doncs el sol sospitós era el seu fill qui, en el moment d'acordar-se la intervenció, ni tan sols era usuari de dit telèfon ja que, com era prou conegut pel Servei de Policia, restava fora del Principat.

Com ja diguérem en les anteriors nostres sentències de 21 de juny del 2007, l'expressió que utilitza

l'article 87 de "les persones presumptament implicades" no pot tenir altra interpretació de que el control afecti a les comunicacions dels presumptes implicats en els fets delictius investigats, doncs de cap manera es pot justificar la restricció del dret fonamental al secret de les comunicacions si hom no és sospitós de haver comès cap fet que presenti indicis de delictes major. I, en dites sentències, aquest Tribunal aprecià la vulneració del dret fonamental al secret de les comunicacions pel fet d'haver-se decretat el control de les comunicacions de persones que no eren sospitoses d'haver comès cap delictes major i que, per tant, no encaixaven en el concepte de "persones presumptament implicades" que utilitza l'article 87 del Codi de Procediment Penal.

La gravíssima ingerència en el dret fonamental a la intimitat que suposa la intervenció telefònica sols pot venir justificada per la circumstància de que la persona titular o usuària habitual del telèfon objecte de la intervenció sigui sospitós d'haver comès un delictes major.

Amb fonament en les sentències del TEDH de 24 d'agost de 1998 (TEDH 1998\40, cas Lambert) i de 16 de febrer del 2000 (TEDH 2000\87], cas Armann), podem deduir que la intervenció telefònica esta mancada de cobertura legal quan afecta a tercers persones inicialment alienes al procés penal.

Per tot el que s'ha expressat, hem de concloure que la mesura de investigació consistent en la intervenció telefònica que regula l'article 87 del Codi de Procediment Penal sols pot acordar-se respecte de línies telefòniques de les que siguin titulars, o usuaris habituals, persones sobre les que existeixin indicis de responsabilitat criminal en un delictes major en el moment d'acordar la intervenció, però no d'altres titulars o usuaris habituals encara que mantinguin relació amb el sospitós o sospitosos.

IV. -CONSIDERANT: que la segona de les qüestions que planteja el Ministeri Fiscal es la de si les informacions obtingudes en el marc de la investigació relatives a delictes diferents que motivaren les mesures restrictives de drets fonamentals i conegudes de forma

casual en el marc de les mateixes, requereixen de nova resolució ampliàtoria autoritzant la investigació.

Diu el Ministeri Fiscal que la perquisició domiciliària en que s'intervingueren 19 pastilles d'èxtasi no hauria de considerar-se nul·la tota vegada que l'abast de la nul·litat de les intervencions telefòniques "hauria única i exclusivament d'abastar aquells efectes directes i exclusius del contingut de les comunicacions declarats nuls, i no aquells altres que se'n poguessin derivar del seguiment efectuat pel Servei de Policia o la pràctica de diligències posteriorment acordades".

La doctrina ja ha tractat aquest tema de la validesa i eficàcia probatòria de les troballes casuals obtingudes en el decurs d'una diligència de investigació, fet que no es gens inusual en les intervencions telefòniques i en les perquisicions domiciliàries i, en principi, admet que aquestes troballes casuals seran prova vàlida sempre que hagin estat obtingudes de manera jurídicament no objectable. La línia seguida en dret comparat europeu és que si les troballes casuals han estat obtingudes en condicions en les quals s'hagués pogut ordenar la intervenció de les comunicacions telefòniques, la seva utilització en una altra causa no vulnera cap dret Així, en dret alemany, el paràgraf 100 b) de la Ordenança processal penal alemanya preveu una autorització expressa en aquest sentit i el Codi de procediments penals italians, si bé en principi exclou la utilització en altre procés, admet, no obstant ho admet excepcionalment per aquells casos de delictes de certa gravetat.

Com sigui que en el dret andorrà no hi ha cap previsió al respecte, entenem que les troballes casuals poden ser utilitzades com a proves vàlides si, tan aviat com es descobreixen, se'ls dona cobertura legal dictant la corresponent resolució.

V-CONSIDERANT: que la tercera de les qüestions objecte del recurs del Ministeri Fiscal es refereix a les conseqüències de la declaració de nul·litat d'una prova, si afecta tant sols a la prova declarada nul·la o abasta també a tota aquella informació que se'n derivi de la mateixa. En el cas concret d'autes, si la

nul·litat de la intervenció telefònica havia també de provocar la nul·litat de la perquisició feta al domicili de l'acusada la Sra. Soledad P.D. en la que s'intervingueren les 19 pastilles d'èxtasi.

La qüestió és determinar quin és l'abast de la declaració de nul·litat d'una prova, si afecta a totes les altres proves practicades que se'n derivin o únicament a aquelles proves que se'n deriven de manera directa i immediata.

L'article 1.2 del Codi de Procediment Penal disposa que "no produeixen efecte les proves obtingudes, directa o indirectament, violant els drets o les llibertats fonamentals".

En aquesta matèria és prou coneguda la doctrina anglosaxona dels fruits de l'arbre enverinat, segons la qual qualsevol prova que directa o indirectament i per qualsevol nexa se la pugui relacionar amb la prova declarada nul·la, ha de ser igualment declarada nul·la. Però aquesta doctrina representa una posició maximalista que s'alinea amb la coneguda, i ja superada, doctrina de la causalitat material o de la *conditio sine qua non*.

Altrament, pensem que en aquesta matèria procedeix també aplicar la doctrina de la causalitat adequada, de manera que quan l'article 1.2 del Codi de Procediment Penal parla de "proves obtingudes, directa o indirectament...", haurem d'esbrinar quina és la connexió entre la prova nul·la i la prova que, de manera prou entenedora, conceptuarem de prova contaminada. És clar que hem de partir de que entre les dues hi hagi una connexió causal, doncs si no hi ha cap connexió causal, si la prova té un origen independent de la prova nul·la, no presentarà cap dubte la seva plena validesa i eficàcia.

Partint, doncs, de que hi ha una connexió causal entre la prova nul·la i la prova contaminada, per a que aquesta segona vingui també privada de validesa ha d'haver-hi entre ambdues el que la doctrina anomena una "connexió d'antijuridicitat", que vol dir que no està fonamentada en la pura causalitat material sinó en una causalitat jurídica, de manera que per a que la prova incriminatoria vingui contaminada per la prova nul·la i, per tant, manqui de caràcter incriminatori, ha de tenir

vinculació directa i portar causa única de la prova nul·la.

Aquestes condicions de la vinculació directa i causa única es donaren en el cas d'autes ja que fou arrel de la intervenció telefònica que ha estat declarada nul·la que es va descobrir casualment la implicació de la Sra. Soledad P.D. en delictes relacionats amb la importació i possessió de droga tòxica destinada a la venda i el consum de droga tòxica, i aquestes sospites sols tenen fonament en la intervenció telefònica, concretament en una conversa mantinguda per la Sra. Soledad P.D. en data 25 d'abril del 2005, doncs el Servei de Policia no tenia endegades altres investigacions, ni tenia cap altre indici que li donés lloc a sospitar que la Sra. Soledad P. es dediqués al tràfic de droga tòxica. L'únic indici, com ja s'ha dit, fou obtingut arran de la prova nul·la, la intervenció telefònica, i aquesta prova nul·la fou també la única causa de que es practiqués la perquisició domiciliària a casa de la Sra. Soledad P.D. amb el resultat conegut de que li foren trobades 19 pastilles d'èxtasi, essent aquesta intervenció l'únic motiu que donà lloc a la incoació del sumari, al processament i a la posterior acusació contra dita senyora pels presumptes delictes major d'importació i possessió de droga tòxica destinada a la venda i del delicte menor de consum de droga tòxica, i pels que, finalment, el Tribunal de Corts l'absolgué en la sentència que es objecte de present recurs d'apel·lació.

Per tant, la prova incriminària de la ocupació en poder de la Sra. Soledad P.D. , en la perquisició domiciliària a casa seva, de les 19 pastilles d'èxtasi, era una prova que no sols tenia vinculació directa amb la prova nul·la (la intervenció telefònica), sinó que tenia causa única en dita prova nul·la. Hi ha lloc, doncs, a apreciar la connexió d'antijuridicitat entre la perquisició domiciliària i la intervenció telefònica i, per tant, la nul·litat d'aquesta contamina absolutament aquella. I, no havent-hi altra prova incriminatòria en contra de l'acusada Sra. Soledad P.D. , no procedia altre pronunciament que la seva absolució, d'acord amb el dret fonamental a la presumpció d'innocència.

VI-CONSIDERANT: que per tot el que s'ha exposat, procedeix la confirmació íntegra de la sentència apel·lada.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs d'apel·lació interposat pel Ministeri Fiscal contra la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 2 d'octubre del 2007, en la causa TC-113-3/05.

2.- Confirmar íntegrament la sentència dictada pel Tribunal de Corts.

3.- Declarar d'ofici les despeses processals causades pel recurs.

4- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant,